

< sida 1 > Skriftetal 1851.

Petrus försäkrade före fallet, att han var beredd att gå till Döden för Frälsarens skull, då han sade: om jag ock skulle dö med Dig, skulle jag icke förneka dig. Och så sade äfven de andre Lärjungarne. Men det kan bli fråga om Petrus då var just beredd att dö med Frälsaren. Och ovist kan det äfven vara, om de andre Lärjungarne voro så beredde att dö, som de trodde < sida2 > sig vara. Visserligen tyckte de sig hafva så mycken kärlek till Frälsaren, att ingenting i Verlden var dem kärare än Guds Son: Och så tycka äfven Alla, som hafva en död Tro, att kärleken till Frälsaren är så stor och så brinnande, att ingenting i verlden skulle kunna förmå dem, att förneka sin Tro, eller att förneka Frälsaren: Men nog blef åtminstone Petrus bedragen af sitt eget < sida3 > hjerta den gången, när han tyckte sig vara som starkast i Tron och kärleken, just då var han som svagast: men icke kan Judas få någon tröst af Petri fall, ty Judas har Alldrig kunnat säga, att han vore beredd att gå till döden för sin Tro: huru kunde Judas säga, att han vore beredd att dö, då han som bäst var beredd, att förråda sin Frälsare. Petrus har åtminstone försäkrat, att han vore beredd att dö med Jesum. < sida4 > Och detta har Petrus sagt i den upriktigaste och alfvarligaste välmening; Men Judas och hans småkusiner hafva aldrig tänkt på den saken, huru det skulle vara, att dö med Jesum. Derföre tåla de icke höra, om någon af Jesu rätta Lärjungar, säger sig vara beredd, att dö med Jesum: Judas och hans småkusiner mena sådant vara ett tömt skryt och skrymteri, om någon af Jesu rätta Lärjungar känner sig åtminstone vid vissa tillfällen vara beredd < sida5 > att dö: ty Judas kan icke vara beredd att dö, så länge som han går med skrymtar kåpan till Nattvards bordet. Om någon är en skrymtare så är det visserligen Judas, som kunde med ett sofvande samvete som han tyckte vara ett godt samvete, han kunde, säger jag, med ett sofvande Samvete, och med orättfärdigt fångna penningar, stiga fram till Nattvards bordet och der kunde han ljuga för Frälsaren, och för de andra Lärjungarne och säga: icke är Jag den samme. < sida6 > hvarföre bekände icke Judas sina synder, när de Andra Lärjungarne frågade sins emellan af hvarandra, hvilken som vore förrådaren. Judas viste ju, att Frälsaren var Guds son, som skådade igenom hans hjerta; han viste och trodde således, att Frälsaren kände hans Elaka Upsåt; men Judas hade samma tro, som hans småkusiner hafva, att man icke behöfver bekänna sina synder för Verlden, utan endast för Gud. < sida7 > Han tyckte, att det icke skulle angå de andra Lärjungarne, huru det stod till med honom i Andeligt afseende: om [han] också hade något ondt i sinnet emot Frälsaren: så ville han icke Uppenbara sådant för verlden. Han ville likafullt vara ansedd för en christen, och trodde äfven sjelf, att han var en lika god christen, som de andra Lärjungarne ty han ville ju icke Frälsaren någonting ondt, fastän han förrådade honom; han ville endast förtjena sig en supstyfver < sida8 > i den akt och mening, att Frälsaren skulle nog försvara sig för Judarne: Judas hyste på sätt och vis mera kärlek än hat till Frälsaren, och det samma göra alla hans småkusiner nu för tiden: de tycka sig ingenting ondt hafva gjort emot Frälsaren. Men just deruti består sjelfbedrägeriet, att de tro sig befrämja den rätta christendomen, då de förråda Jesum: liksom Judas ville tvinga Frälsaren, att Uppenbara sin Gudomliga magt emot Judar < sida9 > ne, och

göra sig till konung i det messianska Riket: så göra äfven Judases småkusiner: de stiga fram till Nattvards bordet, och anamma Jesu Lekamen och blod med ett sofvande Samvete med ett hårdt och obotfärdigt hjerta, med Gerigheten, och afvunden i hjertat, ja ofta med orättfärdigt gods, som alldeles icke bekommer dem illa. Om någon frågar dem: är Du förrädaren? så svara de: icke är jag densamme: jag är oskyldig. Men hvarföre måste Judas sluteligen bekänna sina synder < sida10 > för de öfversta Presterna? Jo derföre, att han icke trodde på Lärjungarne, icke heller på Frälsaren, som ännu var lefvande. Han ville icke bekänna sina synder för Frälsaren och Lärjungarne, men måste slutligen bekänna sina synder för de öfversta Presterna. Så går det med hvar och en, som icke vill bekänna sina synder för Frälsaren i Jesu Lärjungars Närvaro, han måste slutligen bekänna sina synder för öfversta Presterna, som äro Frälsarens och den lefvande christendomens fiender. < sida11 > Men dessa öfversta Prester kunna icke gifva Judas och hans bröder någon Tröst; Ty de säga: hvad kommer det oss vid? Se till dig sjelf. Men nog kan Judas tänka, att Petrus och de andra Lärjungarne äro ännu större skrymtare, emedan de försäkrade sig vara beredda till döden, ehuru de voro långt ifrån, att vara beredda: detta kan Judas och hans Stallbröder tänka; men hvad hjälper det Judas, att Petrus förnekade frälsaren? Judas var sjelf en skrymtare, då han handlade tvärt < sida12 > emot sitt Samvete och tvärt emot sin öfvertygelse, ty Judas viste ganska väl, att han hade ett ondt Upsåt , och likväl förnekade han det samma: han Uttalade en stor lögn vid Nattvardsbordet. Han begick således en Upsåtelig synd:

Men Petrus talade efter sin inre öfvertygelse när han trodde sig vara beredd att dö: han kände icke sitt bedrägliga hjerta; han famlade i sjelfbedrägeriets dimmor, och så famla Alla i sjelfbedrägeriets dimmor, som tro sig vara beredda att < sida13 > dö, innan de undergå den stora sinnesförändring som Petrus måste undergå efter fallet: den rätta syndasorgen, fick han erfara först efter fallet, och genom Frälsarens Upståndelse fick han erfara en christens glädje: Alltså var Petrus ännu icke omvänd och pånyttfödd, när han första gången trodde sig vara beredd att dö med Frälsaren, Men efter Pingstdagen var han verkligen beredd att dö: ty sedan han hade fått erfara den helige Andes verkningar, fruktade han icke för döden. < sida14 > Men när Frälsaren frågade honom efter [<Döden> överstrykt ord] sin Upståndelse Simon Jonæ Son, älskar du mig mer än desse? så vågade han icke försäkra, att han hade större kärlek till Frälsaren, än de andra Lärjungarne. Ja han blef till och med bedröfvad, när Frälsaren frågade honom tredje gången: Simon! älskar du mig mer än desse. Och Jag tror verkligen att hvarje rätt christen måste blifva bedröfvad, När Frälsaren frågar hela 3 gånger efter kärleken. < sida15 > Nog kan möjligtvis den, som har en död Tro försäkra, att han älskar Frälsaren mer än allt annat i himmel och på jorden, men en rätt christen, som känner huru litet han kan älska Frälsaren, måste blifva bedröfvad, och säga, Herre du vet, att jag älskar: Just derföre frågar nu Herren af Petrus. Simon etc. Meningen med denna fråga är, att Petrus skall komma ihåg, huru många gånger han har förnekat sin Frälsare, huru lättsinnig och fåfänglig han har varit, då verldskärleken och egen kärleken, har fått så stort < sida16 > insteg i hans hjerta att han förnekat Frälsaren. Öfver denna synd, och öfver denna Egenkärlek måste Petrus blifva bedröfvad, och komma ihåg huru många

SKRIFTETAL 1851

gånge han har förnekat Frälsaren. Om Nu frågar Eder Fräl[sare] [<gar> överflödiga tecken] Eder, som i dag viljen begå Herrans Heliga Nattvard; om han frågar Eder: Älsken I mig mer än desse? så måsten I med ångerfullt och bedröfvadt hjerta böja edra knän inför nådastolen, och säga: Jag fattig syndig människa. o.s.v.

—
Original / FKHS Kollerska samlingen Nr 57 / Nationalarkivet, Helsingfors /